

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 5Csp/64/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7620202282
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Hiščáková
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2020:7620202282.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves, sudkyňou JUDr. Denisou Hiščákovou, v spore žalobkyne Y. S., X.. XX.X.XXXX, L. J. XXXX/XX, R. X. Y., právne zastúpenej Sidor a partneri, s.r.o., Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, v konaní o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi finančné zadosťučinenie vo výške 200 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňi priznáva proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude po právoplatnosti rozsudku rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 6.5.2020 sa žalobkyňa domáhala zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 200 Eur a náhrady trov konania.

2. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzatvorila spotrebiteľskú zmluvu č. 8500075507 (ďalej len ako „Zmluva“), na základe ktorej jej žalovaný poskytol spotrebiteľský úver. Zmluva sa na podnet žalobkyne stala predmetom súdneho preskúmania v konaní pred Okresným súdom Spišská Nová Ves, pod sp. zn. 11Csp/408/2017, konkrétne v otázke prítomnosti podstatných náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. (ďalej len ako ZSÚ) v Zmluve. V označenom konaní bolo súdom zistené, že v Zmluve absentujú obligatórne náležitosti predpísané ZSÚ pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere. V dôsledku uvedeného súd prejudiciálne s aplikáciou ustanovenia § 11 ZSÚ určil Zmluvu, resp. úver z nej vyplývajúci ako bezúročný a bez poplatkov a súčasne uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie takto vzniknuté. V danom prípade teda žalovaný porušil práva žalobkyne (porušenie bolo právoplatne krajským súdom potvrdené). Žalobkyňa tak splnila jediný kvalifikačný znak pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia - úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti v zmysle hypotézy právnej normy § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. (ďalej len ako „ZoOS“). Uvedené bolo napokon opakovane potvrdené rozhodovacou praxou všeobecných súdov SR, predovšetkým Najvyššieho súdu SR (napr. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015, rovnako aj Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dna 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017). Žalobkyňa s prihliadnutím na závažné porušenie práv zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa úspešne domohla na súde, je toho názoru, že suma 200 Eur je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne ako aj závažnosti (podstate, intenzite, trvalosti, šírke a oblasti negatívneho dopadu, možnostiam eliminácie dôsledkov a pod.) a mala by zohľadňovať okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva tak na strane toho, do chránených práv koho bolo zasiahnuté, ako aj na strane toho, kto do týchto práv zasiahol. V spojení s uvedeným, má žalobkyňa za to, že pokiaľ ide o ustálenie výšky súdom priznaného primeraného

zadosťučinenia je potrebné prihliadnuť na to, že žalobkyňa musela vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor (aby chránila svoje majetkové práva) proti žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom, žalobkyňa sa ako spotrebiteľ pustila do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesla benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ - žalovaný sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobkyni, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite, zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť (a i privodilo) ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru a teda k strate finančných prostriedkov žalobkyne, žalovaný sa dopustil konania v rozpore so zákonom a vopred naformuloval zmluvné podmienky tak, že nespĺňali zákonné náležitosti; pritom ide o produkt žalovaného predkladaný spotrebiteľom len na podpis v stovkách prípadov, žalobkyňa mala snahu zabrániť vzniku sporu a kontaktovala žalovaného zaslaním predsporovej výzvy o vydanie bezdôvodného obohatenia s cieľom vec mimosúdne vyriešiť. Žalovaný však ostal pasívny. Vzhľadom na vyššie uvedené kritéria má žalobkyňa za to, že suma vo výške 200 Eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobkyňu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie a bude zároveň odmenou pre žalobkyňu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobila, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, ako si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustil do sporu s ním.

3. Ako dôkazy žalobkyňa predložila rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves, č.k. 11Csp/408/2017-125 zo dňa 6.6.2018, rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č.k. 6Co/259/2018 zo dňa 22.10.2019 a predsporovú výzvu - primerané finančné zadosťučinenie, zo dňa 8.1.2020.

4. Súd vo veci vydal platobný rozkaz, č. k. 5Csp/64/2020-32 zo dňa 6.5.2020, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel.

5. Žalovaný v zákonnej lehote podal proti platobnému rozkazu odpor. Poprel splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 ZoOS a uviedol, že z formulácie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Ako však uvádza v rozsudku sp. zn. 14Co/91/2012 Krajský súd v Prešove, s ohľadom na jeho neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Podľa tohto ustanovenia sa vyžaduje úspešné uplatnenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa a zodpovednosť za porušenie práva alebo povinnosti takto ustanovenej zákonom. Z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 ZoOS. Žalobkyňa neoznačila a ani nekonkretizovala, porušenie ktorého práva alebo povinnosti mu zakladá nárok, ktorý si uplatňuje podanou žalobou. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický; naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadosťučinenie uplatňuje. V rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/3/2015 sa uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie sa má chápať ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Uvedeným konštatovaním sa vymedzuje, že účel primeraného finančného zadosťučinenia súvisí s iniciovaním vlastného postupu k ochrane svojich práv. Zadosťučinenie je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formu náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobkyňou požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia. Žalobná požiadavka je z tohto pohľadu zjavne neprimeraná, čo je možné usudzovať aj bez toho, aby bolo potrebné či účelné vymenúvať prípady poškodenia zdravia zodpovedajúcich 24 bodom, v prípadoch ktorých bolo možné priznať náhradu cca 396 Eur. Žalovaný napáda nielen dôvodnosť uplatňovaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie čo do jeho základu, ako aj čo do jeho výšky. Podaná žaloba neobsahuje žiadny dôvod alebo spôsob, ktorý by túto sumu odôvodnil. Z podanej žaloby nevyplýva pritom spôsob a ani vecné základy pre určenie požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia. Žaloba obsahuje

nedostatky, ktoré neumožňujú vecne sa k jej obsahu vyjadriť, a pokiaľ tak sa zamýšľa urobiť na pojednávaní, potom ide o postup porušujúci rovnosť strán, a tiež ustanovenia Civilného sporového poriadku, ktoré definujú čo všetko sa považuje za zmenu žaloby. Žalovaný tiež namietal aj skutočnosť, že podľa plnej moci predloženej v konaní žalobkyňa neudelila splnomocnenie na uplatňovanie žiadneho nároku titulom finančného zadosťučinenia a podanie označené ako žaloba mal súd odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou.

6. V dôsledku podaného odporu súd uznesením, č. k. 5Csp/64/2020-44 zo dňa 9.6.2020 zrušil platobný rozkaz, č. k. 5Csp/64/2020-32 zo dňa 6.5.2020. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.6.2020.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení k podanému odporu poprela tvrdenia žalovaného o nespĺnení zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., na ktoré sa odvoláva. Poukázala na výklad vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho sudu SR zo dňa 30.1.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017 a uviedla, že dôkazom (pripojením právoplatného rozhodnutia) preukázala, že súd v jej prospech už judikoval nárok z porušenia práva spočívajúci v povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie, ktorú výšku označila v žalobe o primerané zadosťučinenie ako reálne vzniknutú ujmu na jej strane. Žalobkyňa rovnako v žalobe označila, ktoré jej právo ako spotrebiteľa bolo porušené konaním žalovaného. Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom v predchádzajúcom konaní, ktoré je základom pre daný spor, vyhovel v celom rozsahu žalobkyni, ktorá úspešne proti porušiteľovi jeho práv (žalovanému) podala žalobu z dôvodu, že zmluva o úvere, na základe ktorej si žalobkyňa uplatňovala svoje nároky, neobsahovala náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z., a preto bol úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Poukázala ďalej na rozsudok Najvyššieho sudu SR zo dňa 30.1.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/473/2016 zo dňa 31.5.2017. K výške primeraného finančného zadosťučinenia poukázala na rozsudok Najvyššieho sudu SR zo dňa 30.1.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017 a Krajského súdu Prešov sp. zn.: 7Co/350/2015 zo dňa 31.3.2016. Krajského súdu Trenčín sp. zn.: 5Co/934/2015 zo dňa 29.6.2016. Krajského súdu Prešov sp. zn.: 11Co/56/2016 zo dňa 2.5.2017, sp. zn.: 20Co/107/2013 zo dňa 27.3.2014 a sp. zn.: 19Co/169/2016 zo dňa 11.4.2017 a ďalšie. K určeniu výšky primeraného finančného zadosťučinenia uviedla, že za východiskový bod možno považovať žalobkyni reálne hroziacu ujmu, t.j. sumu 1.777,40 Eur (odplata z úveru 467,36 Eur a odplata za neplatnú dohodu o poskytnutí služby 1.301,04 Eur) a sumu 713 Eur (suma priznaná súdom ako reálne vzniknutá majetková ujma). Táto ustálená ujma je daná preto, že spotrebiteľ by bol v zásade postihnutý dvakrát z dôvodu, že nie len že by zaplatil odplatu z vadnej Zmluvy, ale pokiaľ by bol pasívny, žalovaný by nikdy z vlastnej iniciatívy nevydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Spotrebiteľ bol však aktívny, vyhľadal si právneho zástupcu a bránil svoje práva. Za hraničný bod možno považovať reálne vzniknutú majetkovú ujmu žalobkyni (spodná hranica požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia prípadne súdom priznaná) predstavuje súdom právoplatne priznaná výška bezdôvodného obohatenia, ktoré do času právoplatnosti rozhodnutia veriteľ získal ako majetkový prospech na úkor spotrebiteľa. V riešenej veci ide o sumu 713 Eur. Na základe uvedeného žalobkyňa považuje za plne primerané požadovať od žalovaného sumu 200 Eur ako satisfakciu a súčasne odradiť žalovaného, aby naďalej uplatňoval plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok a vadných produktov judikovaných slovenskými súdmi.

8. Žalovaný na vyjadrenie žalobkyne reagoval opätovným popretím vzniku a výšky uplatneného nároku, nepreukázaním skutočností, ktoré by preukazovali uplatňovaný nárok čo do základu, ako aj čo do výšky. Uviedol, že žalobkyňa si ako spotrebiteľ neuplatňovala v žiadnom súdnom konaní porušenie svojich práv alebo povinností a v podanej žalobe ani vo vyjadrení neosvedčila a nepreukázala splnenie zákonnej podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.

9. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 29.10.2020. Na pojednávanie sa nedostavila žalobkyňa ani jej právny zástupca, ktorí svoju neprítomnosť na pojednávaní písomne ospravedlnili podaním doručeným súdu dňa 25.9.2020, pričom navrhli rozhodnúť vo veci na základe predložených listinných dôkazov. Na pojednávanie sa nedostavili ani žalovaný a jeho právny zástupca, ktorí rovnako tak svoju neprítomnosť na pojednávaní písomne ospravedlnili podaním zo dňa 26.9.2020 a ktorí súhlasili s vykonaním pojednávania v ich neprítomnosti z dôvodu hospodárnosti. Súd preto v zmysle § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobkyne, žalovaného a ich právnych zástupcov.

10. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi - rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves, č.k. 11Csp/408/2017-125 zo dňa 6.6.2018, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č.k. 6Co/259/2018 zo dňa 22.10.2019 a predsporovou výzvou zo dňa 8.1.2020 a zistil tento skutkový stav:

11. Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom č.k. 11Csp/408/2017-125 zo dňa 6.6.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č.k. 6Co/259/2018 zo dňa 22.10.2019 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 713 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 23.3.2017 do zaplataenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Zároveň priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania. Ako vyplýva z uvedených rozhodnutí, predmetom sporu bol nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500075507 uzavretej dňa 20.8.2014. Súdny v odôvodnení rozhodnutí konštatujú, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne, pretože v dôsledku absencie podstatných náležitostí Zmluvy o revolvingovom úvere, je Zmluvu nutné považovať za bezúčinnú a bezpoplatkovú. Žalobkyňa mala povinnosť splatiť úver len do výšky skutočnej istiny, teda 1.450 Eur, pričom zaplatila sumu 2.163 Eur, teda o 713 Eur viac ako jej bolo poskytnuté. Keďže uvedeným spôsobom došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, súd rozhodol, že žalovaný je povinný čiastku vo výške 713 Eur žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia vydať, tak ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.

12. Výzvou zo dňa 8.1.2020 žalobca vyzval žalovaného na zaplataenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200 Eur lehote 3 pracovných dní od doručenia tejto výzvy.

13. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení (ďalej len ako „ZoOS“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu ZoOS, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zmyslom primeraného finančného zadosťučinenia je jednak satisfakčná funkcia, ktorá sa vzťahuje na konkrétneho spotrebiteľa, ktorému je primerané finančné zadosťučinenie priznané v relutárnej podobe. Okrem toho má však aj preventívnu funkciu, ktorá nie je o nič menej významná a ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od porušovania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Napokon je tu sankčná funkcia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávateľa boli postihnutí aj v majetkovej sfére, aby boli dostatočne odradení od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešnému spotrebiteľovi, keďže ako ukazuje súdna prax, konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi, resp. vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné, sa javí byť nedostatočným. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí ak táto ujma tu je. Napokon, je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi aj reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. V tomto prípade však ale musí byť splnená podmienka na priznanie primeraného zadosťučinenia a tou je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a jeho preukázanie.

15. V súvislosti s vyššie uvedeným súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dna 30.1.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, v ktorom NS SR konštatoval, že "...Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak

funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarcia pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy...“.

16. Bolo teda povinnosťou žalobkyne - ako spotrebiteľa domáhajúceho sa primeraného zadosťučinenia od porušiteľa, preukázať, že si ako spotrebiteľ, na súde úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi (v danej veci zákon č.129/2010 Z.z.) Ako NS SR ustálil, pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa predloženými dôkazmi preukázala, že súd v jej prospech už judikoval nárok z porušenia práva spočívajúci v povinnosti žalovaného vydať jej bezdôvodné obohatenie, ktorého výšku označila v žalobe o primerané zadosťučinenie ako reálne jej vzniknutú ujmu. Žalobkyňa tak ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnila porušenie práva ustanoveného osobitnými predpismi (Občiansky zákonník, zákon o spotrebiteľských úveroch) a z tohto titulu má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva zodpovedá. Je nepochybné, že za porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne je zodpovedný práve žalovaný ako druhá zmluvná strana. Žalobkyňou uplatnený nárok na primerané finančné zadosťučinenie preto súd uznal za dôvodný. Za primeranú výšku zadosťučinenia súd uznal žalobkyňou uplatnenú sumu 200 Eur, a to s prihliadnutím na skutkové okolnosti prípadu (výška úveru, výška reálnej majetkovej ujmy žalobkyne), ako aj na samotný účel finančného zadosťučinenia (odškodnenie spotrebiteľa za diskomfort spôsobený samotným uplatnením ochrany proti porušeniu práva zo strany žalovaného a zároveň odradenie dodávateľa od ďalšieho porušovania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľov).

17. K námietke žalovaného, že žaloba bola podaná neoprávnenou osobou, súd uvádza, že žalobkyňa platne udelila plnomocenstvo dňa 27.11.2017 JUDr. Vladimírovi Sidorovi, advokátovi so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec. Predmet plnomocenstva je definovaný „aby zastupoval splnomocniteľa v celom rozsahu vo všetkých veciach týkajúcich saŽiadosť/Zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500075507 zo dňa 20.8.2014...“. Žalobkyňa si uplatnila v tomto spore nárok na primerané finančné zadosťučinenie vyplývajúci zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500075507 zo dňa 20.8.2014, ktorá bola predmetom súdneho prieskumu v konaní pred Okresným súdom Spišská Nová Ves, sp. zn. 11Csp/408/2017, ktorého výsledkom bolo judikovanie konkrétneho nároku z porušenia práva v prospech spotrebiteľa z tejto zmluvy a ktorý založil nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa ZoSP. Námietku žalovaného preto súd považuje za bezpredmetnú.

18. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako CSP), súd prizná stane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešnej žalobkyni priznal proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Spišská Nová Ves, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.